

KOCSIS BÉLA

BELSŐÉPÍTÉSZ

BUZÁS ÁRPÁD

TEXTILTERVEZŐ

PAPP JÁNOS

KERÁMIKUS

IPARMŰVÉSZEK KIÁLLÍTÁSA

CSÓK ISTVÁN GALÉRIA, BUDAPEST,

1962. JÚNIUS 15—JÚLIUS 6-IG

Újból három fiatal iparművész társult, hogy közösen számot adjanak eddigi munkásságukról, elért eredményeikről, hogy képet adjanak arról, miként kívánják szolgálni dolgozóink lakáskultúráját, mert közös elhatározással kiállításuk témájának ezt választották. Kocsis Bélánál, aki belsőépítész és Papp Jánosnál, aki kerámikus, ez lényegében természetes, de a textiltervező Buzás Árpád már lemondott arról, hogy az öltözködéskultúra terén elért igen komoly eredményeiről is számot adjon, pedig munkásságát éppen itt kezdte.

Nem életrajzot írok, de azt mégis meg kell említenem, hogy Kocsis Béla és Papp János a népművészetéről híres nagyközségünkben Mezőkövesden születtek, ráadásul ugyanabban az évben (1934).

Kocsis Béla, aki 1957-ben kapta meg diplomáját az Iparművészeti Főiskola belsőépítő tanzakán, már kezdettől fogva a fonott bútorra specializálta magát. Nem véletlenül. Ez családi hagyományból fakadt, mert nagyapja és testvérei is kosárfonással foglalkoztak, illetőleg foglalkoznak. Az ősök öröksége kötötte, de egyben segítette is. Így harcolt ki igen fiatalon nevet, elismerést és díjakat. Már 1958-ban a fonottbútor pályázaton több első, második- és harmadik díjjal tüntették ki. Részt vett minden jelentős hazai és külföldi iparművészeti kiállításon, így a IV. Országos Iparművészeti Kiállításon, a belgrádi, bukaresti, prágai és stockholmi kiállításokon. Különösen a vasvázás ülőbútorainak van nagy sikere, melyeknél fonásban és formában nagy gazdagságot ért el.



Kocsis Béla
Gyümölcskosár

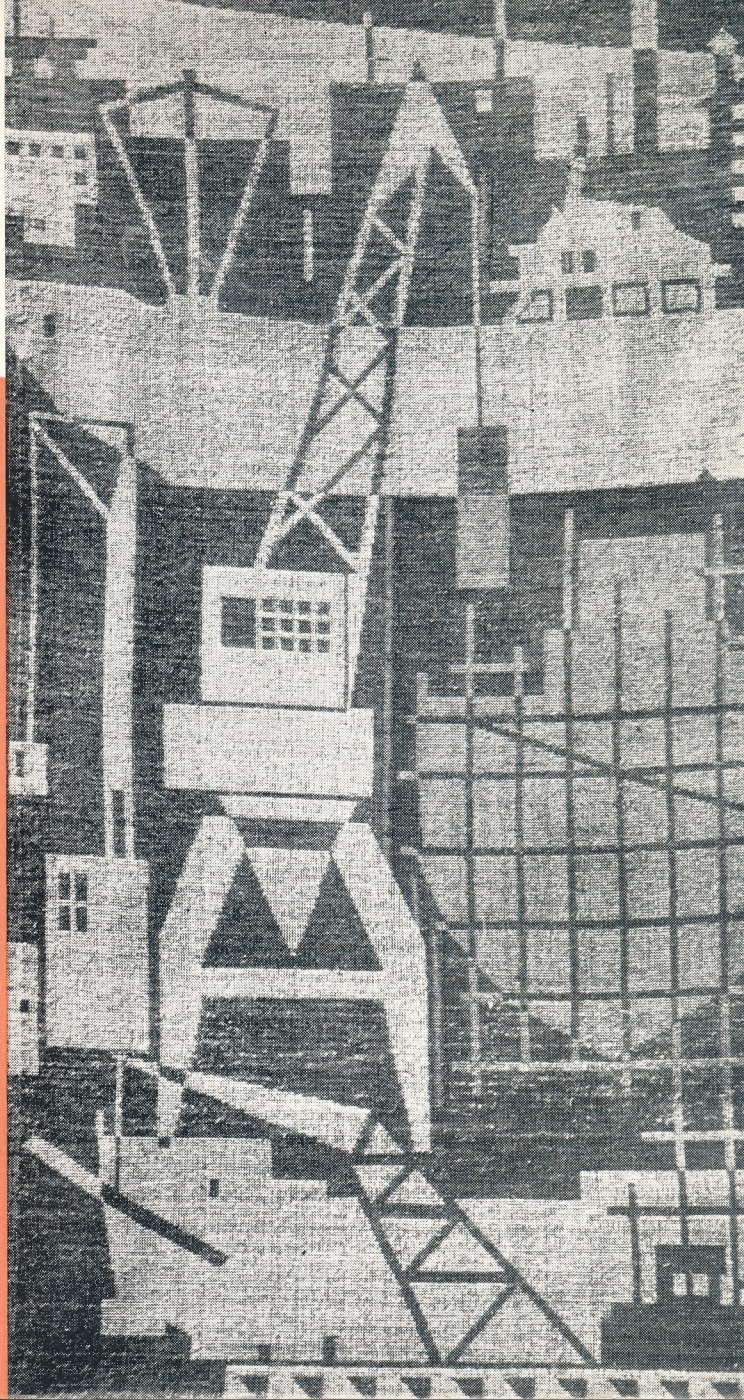
Munkásságának nagy erénye, hogy szakított a régi nehézkes megoldásokkal, olyan típusokat és szerkezetet hozott létre, melyek a modern lakások csökkentett belső terében mindig jól elhelyezhetők lesznek. De székei és asztalai nemcsak a lakásnak, hanem az espressóknak, cukrászdáknak, kerti helységeknek is megfelelő bútorai lehetnek — sokkal inkább, mint a szokványos vasbútorok.

Miután nem kritikát, hanem csak ismertetést írok, így a három kiállító közül egyiket sem kívánnánk a többiekkel szemben kiemelni. Mégis meg kell mondanom, hogy Buzás Árpád olyan újdonságokkal szerepel, amit hangsúlyozni kell.

Buzás Árpád kötszövős textiltervező. Ez a műfaj az öltözködéskultúra terén ismert és igen kedvelt. Puloverek, zakók, mellények, szoknyák anyagát adta eddig. Ezúttal azonban lakástextilt mutat be, melyek mind mint az ő kísérletei alakultak ki és jöttek létre. Faliképei, függönyei, bútorhuzatai meggyőzően bizonyítják, hogy kísérletei nem voltak hiábavalóak és komoly eredményre vezettek.

A három lakástextil fajta közül kétségtelenül a faliképek a legérdekesebbek. Síkkötőgépen faliképet kötni, merész próbálkozás. Nem Buzás Árpád az egyetlen, aki nálunk ezzel kísérletezett, de azt már most megmondhatjuk, hogy ő jutott legtovább. Olyan műfajt teremtett ezzel, mely minden dolgozó számára elérhető áru és helyettesíti — textúrájánál fogva — a gobelint. Hatásában majdnem egyenértékű azzal és így nagy konkurrenciát fog jelenteni az ún. *juta* és kézifestésű textil faliképeknek. — Tájképei és csendéletei egyelőre a technikából adódóan természetesen erősen geometrikus megoldásúak. Érdekes volna kísérleteznie figurális témákkal.

Buzás Árpád
Hajógyárban



Függőyei és bútoranyagai majd a gyakorlatban fogják bebizonyítani, hogy konkurenciát jelentenek-e a más technikájú, ily feladatú textiliáknak.

Buzás Árpád kétségtelenül nagy technikai felkészültsége révén jutott el kísérletein keresztül eredményeihez. Kiállító társaival szemben ugyanis szakmai tudását nem az Iparművészeti Főiskolán kezdte elsajátítani, hanem a Békéscsabai Kötöttárugyárban, ahol 1947—1951 években dolgozott és csak azután iratkozott be a főiskolára. Terveivel először 1958-ban mutatkozott be — férfidivat cikkekkel, mint kiállító először a IV. Országos Iparművészeti Kiállításon. Azóta ugyancsak férfi és női kötöttáruval résztvett a belgrádi és a prágai iparművészeti kiállításokon és az Iparművészeti Vállalat Komplex Stúdiójának — melynek tagja — textilkiállításán.

Papp János kerámikus 1957-ben végezte el — mint Kocsis Béla — az Iparművészeti Főiskolát. Diploma feladata figurális kerámia volt. Alkotótevékenységének máig is ez maradt a legerősebb oldala. De a diploma-munka naturalisztikus szemlélete ma már teljesen lekopott róla. Figurális kerámiáiban a groteszk és a rusztikus megfogalmazás között igen sokféle kifejezési móddal kísérletezik, de ennek ellenére e területen mindig felismerhetően önálló marad.

Amikor edényekkel kísérletezik, már nem olyan biztoskezü és nem olyan önálló gondolkozású.

Először 1959-ben a IV. Országos Iparművészeti Kiállításon szerepelt figurális kerámiával, majd külföldön Belgrádban és Prágában.

Utóbbi időben faliképekkel is kísérletezik, de ebben egyelőre még bizonytalan.



Papp János
Juhász

A kiállítás látogatói fogják eldönteni — a napi sajtó mellett —, hogy a három művész mily értéket képvisel a ma lakáskultúrájában. Ezt azért írom mert hiszen ismertetésként adtam és nem kritikát. Befejezésésként azonban annyit, hogy amikor a burzsoá szemlélet és a kispolgári ízlés ellen harcolunk, jó látni azt, hogy fiatal iparművészeink tudják, érzik, hogy mi a feladatuk. És ennek eleget is tesznek.

Kocsis Béla, Buzás Árpád és Papp János művészete haladó és a ma lakáskultúráját szolgálja.

Domanovszky György